

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 listopada 2016 r.,

sprawy **A.P.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt II AKa .../15,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt XII K .../13,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...], wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015 r., XII K .../13, uznał oskarżonego A.P. za winnego popełnienia czynów:

- z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych;
- czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

za który wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych;

– czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności oraz 250 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 101 250,00;

– czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa stanowiącej równowartość kwoty 4.500 euro, tj. 14 670 złotych;

– czynu z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych.

Orzekł karę łączną 10 lat pozbawienia wolności oraz 450 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych. Orzekł też o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, dowodach rzeczowych oraz kosztach sądowych.

Wyrok ten zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego. Podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku i wskazując na bezwzględne przyczyny odwoławcze wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Na wypadek nie uwzględnienia tych zarzutów, powołując się na niewspółmierność kary, wniósł o orzeczenie kar łącznych na zasadzie pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 5 maja 2016 r., II AKa .../15 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż oskarżony dopuścił się czynów przypisanych mu w pkt 1 i 2 warunkach ciągu przestępstw i wymierzył mu za nie karę 5 lat pozbawienia wolności i karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. Utrzymując w pozostałej części

zaskarżony wyrok w mocy, wymierzył oskarżonemu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego, zarzucając mu: „rażące naruszenie prawa procesowego. tj.: art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., polegające na poprowadzeniu przez Sąd I Instancji rozprawy sądowej w dniu 19 marca 2014 roku pod nieobecność skazanego A.P., w której to rozprawie obecność skazanego była obowiązkowa - w sytuacji, gdy obrońca sygnalizował fakt nagłej choroby skazanego (obrońca skazanego A.P. przedłożył do akt sprawy na w/w terminie rozprawy Kartę Informacyjną Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala [...] z dnia 18 marca 2014 roku - dotyczącą okresu od dnia 18 marca 2014 roku do dnia 19 marca 2014 roku), która to okoliczność w konsekwencji została potwierdzona złożonym do akt niniejszej sprawy stosownym zaświadczeniem lekarskim z dnia 29 marca 2014 roku wystawionym przez uprawnionego lekarza sądowego oraz wnosił o nieprowadzenie postępowania karnego pod nieobecność skazanego, zaś podnoszone okoliczności Sąd I Instancji zbagatelizował i pomimo tego prowadził postępowanie karne, tj. kontynuował rozprawę w dniu 19 marca 2014 roku w trybie art. 376 § 2 k.p.k., uznając tym samym niestawiennictwo skazanego A.P. w tymże dniu za nieusprawiedliwione, natomiast Sąd II Instancji pomimo powyższego doszedł do błędnej konstatacji i w konsekwencji nie uchylił zaskarżonego wyroku wydanego przez Sąd I Instancji w oparciu o treść art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.”.

W konkluzji kasacji wniósł o uchylenie wyroku sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w [...].

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu o jakim mowa w dyspozycji przepisu art. 535 § 3 k.p.k. Stwierdzić trzeba, iż wyrok Sądu pierwszej instancji nie jest dotknięty uchybieniem przybierającym postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. Z uwagi na podnoszenie tej kwestii w apelacji, fakt nieobecności skazanego na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r. był przedmiotem rozważań Sądu

odwoławczego, co znalazło odzwierciedlenie w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Stanowisko Sądu Apelacyjnego jest trafne i wystarczającym byłoby odesłanie skarżącego do argumentacji przedstawionej tam szeroko na str. 19 – 20. Niemniej jednak zauważyć trzeba, że oczywista bezzasadność stawianego zarzut wynika z dwóch powodów.

Po pierwsze, przedstawione przez oskarżonego zaświadczenie lekarskie mające usprawiedliwiać jego niestawiennictwo z powodu choroby nie jest dokumentem, który nie podlegałby weryfikacji. Sąd Okręgowy był nie tylko uprawniony, ale i zobowiązany do ustalenia, czy na tle całokształtu posiadanych informacji na temat stanu zdrowia oskarżonego informacje zawarte w przedstawionym dokumencie rzeczywiście pozwalają na uznanie, że jego niestawiennictwo jest usprawiedliwione stanem zdrowia. Z wiadomości na temat stanu zdrowia A.P. nie wynikało, aby po jego stronie zachodziły przeszkody uniemożliwiające mu uczestniczenie w rozprawie wyznaczonej w dniu 19 marca 2014 r. W szczególności zaś na istnienie takich przeszkód nie wskazywała ani przedłożona przez obrońcę Karta Informacyjna Szpitalnego Oddziału Ratunkowego z dnia 18 marca 2014 r., opatrzona podpisem lekarza sądowego (k. 4458) ani informacje uzyskane przez Sąd Okręgowy w wyniku podjętych czynności sprawdzających (w rozmowie przeprowadzonej z lekarzem, którego podpis znajdował się na w/w Karcie Informacyjnej uzyskano informację, iż według jego oceny oskarżony „mógł normalnie funkcjonować i chodzić” (notatka urzędowa – k. 4459). W chwili, gdy Sąd Okręgowy otrzymał przekazane faksem oświadczenie oskarżonego, według którego miał ulec wypadkowi, uniemożliwiającemu mu poruszanie się, rozprawę przerwano.

Po drugie, gdyby nawet założyć, że niestawiennictwo oskarżonego na rozprawę w dniu 19 marca 2014 r. wynikało z usprawiedliwionych przyczyn zdrowotnych, potwierdzonych zaświadczeniem lekarza sądowego, wydanym na podstawie badania przeprowadzonego dopiero w dniu 25 marca 2014 r. (k. 4548), to zupełnie chybionym byłoby traktowanie tej okoliczności, jako nieusuwalnego uchybienia, które wymagałoby ponownego rozpoznania sprawy. Sąd Okręgowy, chcąc zabezpieczyć oskarżonemu pełną realizację prawa do obrony, konwalidował ewentualny brak postępowania, ponawiając na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2014 r.

dowody przeprowadzone w dniu 19 marca 2014 r. Przesłuchano zatem – z aktywnym udziałem skazanego w tej czynności – J. B., a także, przy jednoznacznie wyrażonej woli skazanego, co do niewzywania na rozprawę świadków [...], odczytano ich zeznania złożone w dniu 19 marca 2014 r.

Wszystkie przedstawione okoliczności doprowadziły zatem do przekonania, że kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego powinna zostać oddalona jako bezzasadna w stopniu oczywistym.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

kc